

У ЯБЛУНЕВОМУ САДУ

Упав листок із саду Льва Толстого
мені на душу... Й висвітлив до дна.
І зрозуміла, стишена і строга:
у цім саду я нині не одна
(негарна, мовби яблуня у грудні,
беззахисна, я не одна така,
і не лише мені буває трудно,
і не лише мені любов гірка,
і не одній мені зелене листя
тля сумніву стинає із гілок),
бо стомільйон суцвіть ясних, іскристих
навколо мене зацвітає в строк.
Отут я просто яблуня незнана.
В десятому ряду цвіла не раз.
Ген садівник в сорочці домотканій
іде, щоб краще витворити нас.
Суху галузку лагідно зламає,
невдатний пагін зріже без жалю.
І гострий ніж, що любляче карає,
не раз я вдячно слізьми обіллю.

У ЛІСІ, НА МОГИЛІ

Справа — білі берези.
Зліва — липи теменні.
І стежина бринить межи світла й пільми.
То так тільки здається, що ми ще зелені, —
скільки різних життів прожили уже ми!
Скажуть Анна, й Наташа, і П'єр, і Катюша —
скільки злетів зазнали і гордих падінь.
В електронне століття вселилися душі
з незнайомих віків, із чужих поколінь.
Ах, Наташко у джинсах, Андрію в штурмівці,
ще не раз ви повторитесь, наче луна.
...На могилку малу по березовій гілці
капле вічність...

А в світі — і мир, і війна.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.